Диво-феєрверк

Син Короля збирався одружитися, тож усі навкруги безмежно раділи. Він цілий рік чекав на свою наречену, й нарешті вона прибула. Це була Російська Царівна, й вона подолала увесь шлях із Фінляндії на санчатах, у які був запряжений шестерик північних оленів. Санчата мали форму великого золотого лебедя, і між двома золотими крилами напівлежала сама юна Царівна. Її довга горностаєва мантія спускалася до самих ніжок, голову прикрашала мініатюрна шапочка зі срібної парчі, й була Царівна вся біла, як Сніговий Палац, в якому вона прожила все попереднє життя. Такою вона була білошкірою, що коли їхала вулицями, всі люди дивувалися.

— Вона — немов біла троянда! — вигукували люди і кидали їй з балконів квіти.

Принц вийшов назустріч їй до Замкових Воріт. Він мав мрійливі фіалкові очі, а волосся його було, мов чисте золото. Побачивши Царівну, він опустився на одне коліно й поцілував їй руку.

— Ваш портрет прекрасний, — прошепотів він, — але ви чарівніша за свій портрет…

Юна Царівна спалахнула рум'янцем.

— Раніше вона була, як біла троянда, — сказав молодий Паж своєму сусіді. — А зараз вона, як червона троянда.

І весь Королівський Двір прийшов у захват.

Протягом трьох наступних днів усі ходили й повторювали: "Біла Троянда, Червона Троянда, Червона Троянда, Біла Троянда", — а Король віддав наказ, щоб Пажеві подвоїли платню. Оскільки він не отримував

жодної платні, то це подвоєння мало йому дало, але то була велика честь, про яку своєчасно написали у Придворній Газеті.

Минуло три дні, і відсвяткували весілля. То була вражаюча церемонія: молодята йшли, побравшись за руки, під великим балдахіном із кармазинового оксамиту, розшитого перлами. Потім відбувся королівський бенкет, який тривав п'ять годин. Принц і Принцеса сиділи на чолі столу у Великій залі й пили вино із чаші з чистого кришталю. Тільки справжні закохані могли пити з цієї чаші, бо коли її торкалися облудні вуста, чаша чорніла, затьмарювалась і тьмяніла.

— Ясніше ясного, що вони кохають одне одного, — проголосив юний Паж. — Ясно, мов кришталь!

І Король удруге подвоїв йому платню.

— Яка велика честь! — вигукнули усі придворні.

Після бенкету очікувався бал. Наречений і наречена мали танцювати в парі Танок Троянд, а Король пообіцяв заграти на флейті.

Грав він зовсім кепсько, проте ніхто й ніколи не насмілювався йому це сказати, адже він був Король. Власне, знав він лише дві мелодії та ніколи не міг добрати, яку саме грає, але це не мало значення, бо коли б він не грав, усі кричали: "Чарівно! Чарівно!"

Останнім номером у програмі були грандіозні феєрверки, які мали розпочатися рівно опівночі. Юна Принцеса ніколи в житті не бачила феєрверків, тому Король наказав, щоб їх у день весілля запустив сам Королівський Піротехнік.

— Як виглядають феєрверки? — запитала вона у Принца якось уранці, вийшовши на терасу.

— Вони схожі на Північне Сяйво, — сказав Король, який завжди відповідав на питання, поставлені іншим людям, — тільки природніші. Сам я люблю їх більше за зорі, тому що завжди знаю, коли вони з'являться, та ще вони такі ж принадні, як гра на флейті. Ти просто мусиш їх побачити.

Тож у кінці Королівського Саду встановили великий поміст, і коли Королівський Піротехнік розклав усе по своїх місцях, феєрверки почали балакати між собою.

— Який гарний цей світ! — вигукнула маленька Петарда. — Гляньте лишень на оті жовті тюльпани. Навіть якби вони були справжніми хлопавками, то не стали б прекраснішими. Я така щаслива, що подорожувала. Подорожі просто дивовижно розвивають розум і кладуть край упередженням.

— Королівський сад — ще далеко не весь світ, дурненька Петардо, — відрізала велика Римська Свічка. — Весь світ — величезний, треба цілих три дні, щоб його оглянути.

— Будь-яке місце, що любиш, стає цілим світом, — пояснила задумлива Вогняна Карусель, яка колись у молоді роки була прив'язана до старого соснового короба й дуже пишалася своїм розбитим серцем. — Але кохання нині не в моді, його вбили поети. Вони так багато пишуть про кохання, що ніхто їм не вірить, що й не дивно. Справжнє кохання страждає і мовчить. Пам'ятаю, як я колись... та менше з тим. Романтичне кохання — річ минула.

— Дурниці! — спалахнула Римська Свічка. — Романтика ніколи не вмирає. Вона — як місяць небесний, і живе вічно. Ось, наприклад, наші молодята кохають одне одного дуже міцно. Я все почула про них сьогодні вранці від Картонної Гільзи, яка опинилася в одній коробці зі мною, отже я знаю всі придворні новини.

Але Вогняна Карусель похитала головою:

— Романтика померла, романтика померла, романтика померла… — бубоніла вона, бо була з тих, хто вважає, що коли одне й те саме повторювати без упину, то воно врешті-решт справдиться.

Раптом пролунав різкий, сухий кашель, і всі озирнулися.

Кашель ішов від довготелесого зухвалого Фонтана-ракети, який був прив'язаний до верхівки іще довшої палі. Він завжди відкашлювався, перш ніж щось зауважити, аби привернути до себе увагу.

— Гм-гм, — мугикнув він, і всі прислухались, окрім Вогняної Каруселі, яка й досі хитала головою й бурмотіла: "Романтика померла".

— Увага, увага! — прокричав Хлопавко. Він був охочий до політики, бо завжди відігравав помітну роль на місцевих виборах, отже навчився правильно вживати парламентські вирази.

— Зовсім померла, — прошепотіла Вогняна Карусель і заснула.

Щойно запала ідеальна тиша, Фонтан-ракета відкашлявся втретє і розпочав. Говорив він не кваплячись, дуже чітко, немов диктував свої мемуари, і завжди дивився повз того, до кого звертався. Власне кажучи, манери він мав вишукані.

— Як пощастило королівському синові, — проголосив він, — що він одружується того самого дня, коли й мене випустять у повітря. Якби не попередні домовленості, воно б не склалося йому аж так добре, але везіння завжди на боці принців.

— Господи, — сказала маленька Петарда, — а я гадала, що все якраз навпаки, що це нас пускатимуть на честь Принца.

— Може, у твоєму випадку так і є, — відрізав Фонтан-ракета, — проте я не маю найменших сумнівів, що зі мною все інакше. Я — найдивовижніший Фонтан і походжу від славетних батьків. Моя мати була свого часу найвидатнішою Вогняною Каруселлю, і її оспівували за граційність у танці. Коли вона з'явилася на публіці, то була велика подія: вона зробила дев'ятнадцять обертів, перш ніж згасла, і за кожним обертом розсипа́ла в небі по сім рожевих зірок. Вона мала цілий метр у діаметрі, і на її виготовлення пішов порох найвищого ґатунку. А батько мій був, як і я, Фонтан французького походження. Він злетів так високо, що люди злякалися — він ніколи не повернеться назад. Але він повернувся і, оскільки мав добру натуру, під час свого блискучого падіння розсипався цілою зливою золотих струменів. Газети писали про його виступ зі щирим захватом. А Придворна Газета назвала його тріумфом пілотехнічного мистецтва.

— Піротехнічного, треба говорити — піротехнічного, — втрутився Бенгальський Вогонь. — Я знаю, як правильно, бо бачив цю назву на своїй власній упаковці.

— Ну, а я кажу пілотехнічний, — суворо відтяв Фонтан, і Бенгальський Вогонь почувся таким приниженим, що відразу вилаяв малі петарди, щоб продемонструвати, що він залишається доволі важливою особою.

— Я казав, — вів далі Фонтан, — я казав… А що ж я казав?

— Ви розповідали про себе, — підказала Римська Свічка.

— А, звісно, я знав, що обговорював якусь захопливу тему, коли мене перервали в такий хамський спосіб. Ненавиджу хамство й погані манери у будь-якому прояві, бо я вельми чутливий. Немає у світі нікого, чутливішого за мене, я цього цілковито певен.

— А що таке чутлива особа? — запитав Хлопавко у Римської Свічки.

— Це той, хто має мозолі сам і через це наступає на ноги іншим, — пошепки відповіла Римська Свічка, а Хлопавко мало не луснув зо сміху.

— З чого це ви так розвеселилися? — поцікавився Фонтан. — Адже я не сміюся.

— Мені весело, от я й сміюся, — відповів Хлопавко.

— Вельми егоїстична причина, — розлютився Фонтан. — Яке право ти маєш веселитися? Треба думати про інших. Власне, треба думати про мене. Я сам завжди думаю про себе, отже усі інші повинні робити те саме. Я називаю це співчуттям. Співчуття — прекрасна чеснота, і я володію нею у повній мірі. Уявіть лише, наприклад, якби зі мною сьогодні щось трапилося, якою бідою це обернулося б для всіх і для кожного! Принц і Принцеса вже ніколи не були б щасливими, їхнє подружнє життя було би зруйноване, ну а Король — той би просто цього не пережив. Відверто кажучи, коли я починаю роздумувати над своїм великим значенням, то зворушуюся аж до сліз.

— Якщо хочете зробити задоволення іншим, — вигукнула Римська Свічка, — то не мокрійте.

— Справді, — підтакнув Бенгальський Вогонь, у якого трохи покращав настрій, — це був би прояв звичайного здорового глузду.

— Який там звичайний здоровий глузд, — обурився Фонтан, — коли я сам незвичайний та ще й, прошу затямити, дивовижний. Будь-хто має здоровий глузд, але мало хто має уяву. А в мене багата уява, бо я ніколи не думаю про речі, якими вони є, а завжди вигадую, що вони якісь інші. А стосовно сухості, то ніхто з вас отут не в змозі оцінити емоційну натуру. Моє щастя, що то мені байдуже. Єдине, що допомагає триматися в житті, — це усвідомлення безмежної меншовартості оточуючих, і саме це почуття я в собі завжди плекаю. Ви всі зовсім

безсердечні. Смієтесь не знати з чого і радієте, немов Принц із Принцесою щойно не одружилися.

— А що такого? — вигукнула Вогняна Кулька. — Чому б і ні? Це дуже радісна подія, і коли я здіймуся високо в небо, то розповім усе зіркам. Ви побачите, як вони замиготять, коли я говоритиму їм про красуню-наречену.

— Що за банальний погляд на життя! — сказав Фонтан. — Проте я нічого іншого й не очікував. Ви нічого собою не являєте, ви всі пустопорожні. А може, Принц із Принцесою виїдуть жити за місто, кудись до великої річки, може, у них народиться син, ясноволосий хлопчина з фіалковими, як у самого Принца, очима; може, він якось із доглядальницею піде на прогулянку, може, доглядальниця засне під великим бузиновим кущем, і може, хлопчик упаде у велику яму й потоне. Яке жахливе нещастя! Бідолашні люди, втратять єдиного сина! Горе, горе! Я ніколи цього не переживу.

— Але ж вони ще не втратили єдиного сина, — зауважила Римська Свічка, — і взагалі з ними не трапилося жодного лиха.

— Я й не сказав, що трапилося лихо, — відповів Фонтан. — Я сказав, що це можливо. Якби вони вже втратили свого єдиного сина, то й говорити б не було про що. Що з возу впало, те пропало, які тут потрібні балачки. Та коли я подумаю, що вони могли б зостатися без єдиного сина, я, звісна річ, страшенно переймаюся.

— Атож, ще б пак! — вигукнув Бенгальський Вогонь. — Другого такого переймальника, як ви, я в житті не зустрічав.

— А я не зустрічав нахабнішого за тебе, — відрізав Фонтан. — І тобі не збагнути моїх дружніх почуттів до Принца.

— Та ви ж його в очі не бачили, — втрутилася Римська Свічка.

— А я й не казав, що знайомий з ним, — відповів Фонтан. — Гадаю, якби я знав його, то навряд чи став йому другом. Дуже небезпечно знати своїх друзів.

— Краще припильнуйте, щоб не змокнути, — Втрутилася Вогняна Кулька. — Це дуже важливо.

— Дуже важливо для тебе, поза сумнівом, — відповів Фонтан, — але я плакатиму, якщо захочу, — і дійсно, залився слізьми, які стікали з його палі, як дощові краплі, й мало не втопили двох жучків, які вирішили були оселитися разом і шукали собі гарну суху місцину.

— Очевидно, він має справжню романтичну натуру, — проголосила Вогняна Карусель, — бо плаче, коли плакати немає чого, — і вона тяжко зітхнула, пригадавши свій сосновий короб.

А от Римська Свічка й Бенгальський Вогонь обурились і заволали щосили: "Нісенітниця, нісенітниця!" Вони були зовсім позбавлені романтики і коли з чимось не погоджувалися, то завжди оголошували це нісенітницею.

Тоді зійшов місяць, схожий на коштовний срібний щит, засяяли зірки, і з палацу залунали звуки музики.

Принц із Принцесою вели у танці. Вони танцювали так прекрасно, що високі білі лілеї зазирали у вікна, аби їх побачити, а величезні червоні маки відбивали такт, киваючи голівками.

Пробило десяту годину, потім одинадцяту, потім дванадцяту — і на останньому ударі годинника опівночі всі висипали на терасу, й Король послав по свого Головного Піротехніка.

— Розпочинайте феєрверк, — звелів він. Королівський Піротехнік уклонився й попрямував у кінець саду. Він узяв з собою шістьох помічників, і кожен ніс смолоскип на довгій жердині.

Видовище було просто вражаючим.

— Вз-з-з! Вз-з-з! — дзеленчала Вогняна Карусель і крутилася, крутилася, крутилася.

— Бум! Бум! — бухкала Римська Свічка. Потім застрибали в танку´ Петарди, а Бенгальські Вогні все освітили яскраво-червоним сяйвом.

— Бувайте! — закричала Вогняна Кулька, злетіла високо в небо й розсипалася на міріади синіх іскор-блискіток.

— Ба-бах! Ба-бах! — підхопили Хлопавки, які страшенно веселилися. Усі вони мали великий успіх, окрім дивовижного Фонтана. Той так розмокнув від сліз, що зовсім не зміг злетіти й розгорітися. Найкраще, що в ньому було, — це порох, але ж він просякнув вологою, тож користі від нього не було ніякої. Усі бідні родичі Фонтана, з якими він і говорити не хотів, хіба що глузливо, вистрелили в небо, як чудові золоті квіти з вогняними бутонами.

— Ура! Ура! — гукав увесь Двір, а юна Принцеса сміялася від щастя.

— Гадаю, вони притримали мене для якоїсь грандіозної події, — заявив Фонтан. — Немає сумнівів, що вони задумали саме це, — і він аж роздувся від пихи й зухвалості.

Наступного дня прийшли слуги наводити лад.

— Вочевидь, це якась делегація, — сказав Фонтан, — я прийму їх із належною гідністю.

Він задер носа й набурмосився, ніби обмірковував якусь важливу проблему. Проте ніхто на нього не звертав жодної уваги, аж доки вони не зібралися йти назад. Один зі служників помітив його.

— Ну і ну! — вигукнув він. — Яка нікчемна, злиденна ракета! — і жбурнув його через паркан у канаву.

— Нікчемна ракета? Злиденна ракета? — повторював Фонтан, падаючи. — Цього не може бути! Приємна ракета, звитяжна ракета, ось як сказав той чоловік. Нікчемна і приємна, злиденна і звитяжна, — слова звучать дуже схоже, власне, так і є...

І тут він гепнувся в болото.

— Щось тут не надто затишно, — зауважив він. — Але, поза сумнівом, це якийсь славетний курорт з лікувальними водами, і мене послали сюди підрихтувати здоров'я. Щось у мене нерви розгулялися, я просто потребую відпочинку.

Тут до нього підпливла жабка з блискучими, як смарагди, очима, у зеленому в крапочку пальтечку.

— Новачок, як я бачу! — сказала Жабка. — Що ж, врешті-решт немає нічого кращого за болото. Дайте мені дощову погоду й канаву — і я буду найщасливішою. Як гадаєте, день очікується мокрий? Я дуже на це сподіваюся, але небо таке синє й безхмарне! От халепа!

— Кахи! Кахи! — закашлявся Фонтан.

— Який у вас прекрасний голос, ніби ви кумкаєте, а кумкання — найчарівніша музика у світі. Ви почуєте наш жаб'ячий концерт сьогодні ввечері. Ми влаштовуємося в старому ставку біля будинку фермера і, щойно зійде місяць, розпочинаємо співи. Це настільки захопливо, що ніхто й не засне, слухаючи нас. Я на власні вуха вчора чула, як дружина

фермера сказала своїй матері, що навіть очей не стулила вночі через нас. Буквально танеш від такої своєї популярності.

— Гм-гм! — сердито відкашлявся Фонтан. Він був дуже злий, бо не мав змоги втулити ні слова.

— Чарівний голос, чарівний, — вела далі Жабка. — Сподіваюся, ви навідаєтеся на ставок. Я зараз попливу пошукаю своїх дочок. У мене шестеро красунь-дочок, хоч би їх не перестріла Щука! Вона — справжнє чудовисько, оком не зморгне, як зжере їх на сніданок. Що ж, бувайте. Повірте, я в захваті від нашої розмови.

— Нічого собі розмова, — сказав Фонтан. — Ти ж весь час сама торохтіла без угаву. Це не є розмова.

— Хтось мусить слухати, — відповіла Жабка. — А я люблю говорити сама. Це заощаджує час, і суперечок не буває.

— А я люблю суперечки, — вирік Фонтан.

— Сподіваюся, що ні, — самовдоволено мовила Жабка. — Суперечки дуже вульгарні, бо у вищому світі всі дотримуються однієї й тієї ж думки. Ще раз бувайте — я бачу, отам з'явилися мої доньки, — і Жабка відпливла.

— Ти — неприємна особа, — кинув услід Фонтан, — ще й кепсько вихована. Терпіти не можу тих, хто говорить лише про себе, як ото ти, коли мені хочеться поговорити про мене самого. Таку поведінку я називаю себелюбством, а себелюбство — огидна річ, а надто для мого темпераменту, бо я славлюся вмінням співчувати. Власне, з мене й треба брати приклад — важко знайти кращий взірець. Варто користуватися нагодою, поки я тут, бо я планую негайно повернутися до королівського двору. Я належу до найбільших улюбленців при дворі;

власне, Принц і Принцеса вчора одружилися на мою честь. Ясна річ, тобі ці справи не відомі, бо ти провінціалка.

— Немає сенсу з нею розмовляти, — відізвалася Бабка, що сиділа на кінчику високої коричневої очеретинки. — Жодного сенсу взагалі, бо вона відпливла геть.

— Це її біда, а не моя, — сказав Фонтан. — І я не збираюся припиняти говорити до неї лише тому, що вона не звертає уваги. Я люблю слухати самого себе. Це моя найбільша втіха. Я часто веду бесіди сам із собою, і я такий розумний, що іноді сам не збагну власних слів.

— Тоді вам треба читати лекції з філософії, — зауважила Бабка, розправила свої гарні прозорі крильця і злетіла в небо.

— Яка вона дурепа, що не залишилася тут! — проголосив Фонтан. — Упевнений, що нечасто випадає їй шанс розвинути свій інтелект. Проте мені байдуже. Таку геніальність, як моя, все одно колись оцінять належним чином, — і він ще глибше загруз у болоті.

За деякий час до нього підпливла велика Біла Качка. Вона мала жовті ніжки з перетинками і вважалася справжньою красунею, бо ходила перевальцем.

— Кря-кря-кря! — привіталася вона. — Яка у вас дивна статура! Дозвольте спитати, ви народилися таким — чи це наслідок нещасного випадку?

— Зразу видно, що ви живете в селі, — відповів Фонтан. — В іншому разі миттю б упізнали, хто я. Втім, я вибачаю вашу нечемність. Навряд чи справедливо очікувати від інших такої ж неординарності, як від мене.

Ви, вочевидь, здивуєтеся, почувши, що я можу злітати в небо і розсипатися фонтаном золотих іскор.

— Я про це ніколи не думаю, — сказала Качка, — бо не бачу тут жодної користі. От якби ви могли орати поле, як воли, або тягти віз, як коні, або сторожити овець, як вівчарка, — це була б інша справа.

— Миле моє створіння, — вигукнув Фонтан дуже пихато, — бачу, що ви належите до нижчих верств суспільства. Особа мого становища не буває корисною. Ми маємо гарні манери, світський блиск — і цього досить. Я сам без жодного захвату ставлюся до будь-якої роботи, а надто такої, яку ви, здається, рекомендуєте. Чесно кажучи, я завжди дотримувався думки, що важка праця — це просто притулок для людей, яким нема більше чим зайнятися.

— Гаразд, гаразд, — відповіла Качка, яка мала дуже миролюбний характер і ніколи ні з ким не сперечалася, — у всіх різні смаки. Сподіваюся принаймні, що ви збираєтеся оселитися тут.

— Боже борони! — крикнув Фонтан. — Я просто гість, почесний гість. Правду кажучи, це місце видається мені доволі нудним. Тут немає ані вишуканого товариства, ані можливості усамітнитися. Глибока провінція! Я, либонь, повернуся до Королівського Двору, бо точно знаю, що мені судилося викликати сенсацію у світі.

— Я сама колись подумувала стати громадською діячкою, — зауважила Качка, — багато чого треба поліпшити й реформувати. Я навіть головувала на одних зборах не так давно, і ми ухвалили резолюцію засудити все, що нам не подобається. Проте вона не принесла жодних результатів. От я й повернулася до родинного життя і піклуюся про свою сім'ю.

— А я просто створений для суспільного життя, — виголосив Фонтан, — так само, як і мої родичі, навіть найскромніші. Де б ми не з'являлися, ми привертаємо загальну увагу. Сам я ще не мав справжнього виходу, та коли це станеться, ефект буде грандіозним. А що ж до родинного

життя, воно дуже швидко старить і відволікає од високих і величних думок.

— О! Величні думки про життя, які ж вони прекрасні! — зітхнула Качка. — До речі, вони якраз нагадали мені, як я зголодніла! — і Качка попливла ставком, видаючи своє "Кря-кря-кря".

— Поверніться! Поверніться! — заволав Фонтан. — Мені ще так багато треба вам розказати!

Але Качка не звертала на нього уваги.

— Ну і добре, що вона забралася звідси, — мовив він сам до себе по хвилі, — в неї такі примітивні погляди на життя.

І він загруз у болоті трохи глибше й замислився про самотність генія, коли раптом на берег вибігли двійко хлопчаків у білих курточках. У руках вони тримали казанок і оберемок хмизу.

— Мабуть, це делегація до мене, — мовив Фонтан і спробував набути гідного вигляду.

— Тю! — озвався один із хлопчаків. — Глянь-но на той нікудишній драний ціпок!

Цікаво, як він сюди потрапив, — і він витягнув палю з Фонтаном із канави.

— Нікудишній ціпок! — Фонтан аж захлинувся. — Неймовірно! Розкішний ціпок, ось що він сказав. Розкішний ціпок — це комплімент. Власне, він прийняв мене за одного з Придворних Достойників.

— Давай кинемо його у вогнище, — сказав другий хлопчик. — Тоді казанок швидше закипить.

Вони склали хмиз докупи, встромили палю з Фонтаном всередину і розпалили вогонь.

— Просто пречудово, — зрадів Фонтан. — Вони хочуть запустити мене серед білого дня, щоб усі мали змогу на мене намилуватися.

— Зараз ми трохи перепочинемо, — мовили хлопчаки, — а коли прокинемося, вода в казанку вже закипить.

Вони вляглися на траву й заплющили очі.

Фонтан сильно вимокнув, отже дуже довго не загорявся. Втім, нарешті вогонь дістався і його.

— Зараз я злечу! — оголосив він, розпрямився й напружився. — Я знаю, що піднімуся вище за зорі, значно вище за місяць і значно вище за сонце. Власне, я злечу так високо, що…

— Вз-з-з! Вз-з-з! Вз-з-з! — у він злетів у повітря.

— Чудово! — гукав він. — Я літатиму так вічно! Який я маю успіх!

Проте ніхто цього не побачив.

Раптом він відчув якийсь дивний лоскіт по всьому тілу.

— Зараз я вибухну, — крикнув Фонтан. — Я запалю увесь світ, я здійму такий галас, що ніхто ні про що інше й не говоритиме протягом року!

І він дійсно вибухнув. Ба-бах! Ба-бах! — розірвався порох. Тут не було сумнівів.

Проте ніхто цього не почув, навіть оті двійко хлопчаків, бо вони міцно заснули.

І лишилася від Фонтана тільки довга палиця, яка впала на спину Гуски, яка гуляла вздовж канави.

— Святий Боже! — заволала Гуска. — Зараз піде палаючий дощ!

І вона хутко пірнула під воду.

— Я знав, що викличу велику сенсацію, — видихнув Фонтан і затих навіки.